

РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ДОХОДА: ЗНАЧЕНИЕ, ФОРМИ И ВЗАИМОВРЪЗКА

Христо Мавров*

Увод

Като съвременен "стилизиран" факт може да се открие процесът на постоянно нарастване на доходното неравенство в глобален, регионален и национален мащаб в годините преди и след световната криза от 2008 г. Значимостта на очерталите се тенденции в разпределението на доходите за икономическия растеж се посочват от редица известни макроикономисти, сред които и Дж. Стиглиц (Stiglitz, 2013, p. 146). В няколко изследвания на МВФ и ОИСР се поставя въпроса за възможните негативни влияния на неравенството върху растежа [1]. Проблемът за неравенството в доходите и отношението му към икономическия растеж се превърна в една от основните теми, обсъждани в научното пространство през последните 20 години и се засили съществено след глобалната криза от 2008 г. Новото в тези дискусии е, че проблемът за неравенството се поставя не от гледна точка на етиката и моралната философия, а от гледна точка на влиянието върху икономическите резултати.

В продължение на няколко години (2012 г., 2013 г. и 2014 г.) на Световния икономически форум в Давос нарастващото доходното неравенство се посочва като глобална заплаха номер едно за икономическото развитие [2]. През 2015 г. задълбочаващото се неравенство е поставено на първо място сред топ десет на основните предизвикателства, пред които се изправят света и регионите, и които ще определят нашето бъдеще [3].

Напълно закономерно и емпиричните разработки, насочени към изясняване на въпросите, свързани с неравенството в доходите и богатството и особено на причините за доходната поляризация, също нарастват. Забелязва се обаче, че през последните години фокусът се насочва и към търсене на теоретични основи и модели, обясняващи сложилите се неблагоприятни тенденции в разпределението на доходите. В обсега на тези изследвания спада не само персоналното разпределение на дохода, но и функционалното разпределение на дохода. Новото в очертаващия се дебат е в търсенето на взаимовръзка между двата вида разпределение на дохода и на емпирично, и на теоретично ниво. Научният интерес и мотивация на автора е да се

* Христо Мавров, доктор, доцент, катедра "Икономика", Икономически университет-Варна, email: mavrov_h@ue-varna.bg

включи в този дебат на българска почва и поради това целта на статията е да постави проблема и дискутира връзката между функционалното и персоналното разпределение на дохода в контекста на нарастващото доходно неравенство в глобален и национален мащаб. Основната ни теза е, че през последните години функционално разпределение на дохода е било необосновано подценено за сметка на персоналното разпределение. В същото време между тях съществува тясна взаимовръзка и поради това двете форми на разпределение трябва да се изследват в единство при изясняване на ролята им за икономическото развитие.

Разпределението на дохода има значение

Въпросът за разпределението на доходите в обществото и неговата роля в икономическото развитие не е нов. Д. Рикардо през 1817 г. първи развива теорията за функционалното разпределение на дохода с неговите теории за рентата, работната заплата и печалбата. В "Принципи на политическата икономия и данъчното облагане", той извежда именно разпределението като главна задача на икономическата теория. За Давид Рикардо определянето на законите на това разпределение или "естественото движение на рентата, печалбата и работната заплата" е "главна задача на политическата икономия" (Рикардо, 2015, с.1). Осемдесет години по късно, през 1897 г., В. Парето излага своите идеи за персоналното разпределение на дохода (Steindl, 1990, ch. 23). Така и двамата поставят началото на една нова, изключително значима за общественото развитие, област за икономически проучвания.

Необходимо е да се подчертае, че работите по разпределението на доходите и при двамата икономисти са силно повлияни от техните идеологически разбирания. Книгата на Д. Рикардо е повлияна в голяма степен от дебатите по т.нар. "житни закони", в които той участва като член на Парламента. Рикардо е убеден привърженик на формиращата се производствена класа на капиталистите и е за свободната търговия. Така той развива своята теория за функционално разпределение на доходите, за да демонстрира предимствата от елиминирането на протекционистичната политика в селското стопанство, (облагодетелстваща земевладелците) за икономически растеж и благосъстояние във Великобритания. Аналогични са мотивите и на В. Парето. Той влиза в дебат между френски и италиански социалисти, които настояват за институционални реформи с цел намаляване на неравенството в личните доходи. Бидейки убеден либерал, силно желаещ запазване на правителството и неговата ограничена роля в стопанския живот, Парето се противопоставя на тези идеи и развива модел за разпределение на доходите, съгласно който само икономическия растеж може да намали неравенството в доходите. В същото време е важно да се отбележи, че за разлика от други

идеологически натоварени произведения, които водят до деформации и в науката, и в политиката, и в стопанския живот, в творбите на тези двама икономисти тяхната идеологическа пристрастност е изиграла стимулираща роля за бъдещото развитие на икономическата наука.

В годините след това въпросите на разпределението са били изучавани с различна интензивност, имало е периоди, в които са изоставяни – след Втората световна война, и по-точно след 60-те години на 20-век. Един от първите, забелязал тенденцията за пренебрегване на неравенството като икономически проблем е Джон К. Гълбрайт, който още през 1957 г. заявява "малко неща са по-очевидни в съвременната социална история, отколкото намаляването на интереса към неравенството като икономически проблем (Galbraith, 1957, p. 82).

На границата на 20 и 21 век и особено след "Великата рецесия" от 2008 г., интересът към тази проблематика отново се възражда. Един от първите, който обръща сериозно внимание върху разпределението на доходите, е Антъни Аткинсън. В президентското си обръщение [4] към Иконометричното общество, озаглавено "Да размразим разпределението на доходите", Аткинсън, цитира Хюг Далтон, според който в началото на 19-век публикациите за разпределението са били насочени изцяло към функционалното разпределение на дохода, а въпросите на персоналното разпределение или изобщо отсъстват, или се разглеждат между другото (Atkinson, 1997). Аткинсън констатира, че размразяването на интереса към персоналното разпределение на доходите се забелязва едва в края на 90-те години на миналия век. През следващите години икономическата професия сякаш се люшва в другата крайност – факторното разпределение е изоставено. През 2009 г. Аткинсън извежда от забвение идеята на Рикардо, че функционалното разпределение е основен въпрос на икономическата теория. Три са причините за това според Аткинсън (Atkinson, 2009): Първо, необходимостта да се разкрие връзката между доходите от факторите на макроикономическо ниво и доходите на домакинствата, с други думи връзката между функционално и персонално разпределение на дохода; второ, необходимостта да се разбере по-добре неравенството в доходите на домакинствата; и трето, въпросът за социалната справедливост да се свърже с въпроса за справедливото разпределение на дохода между различните му източници.

По-късно, през 2015 г., в една поредица от статии, посветени на персоналното разпределение на дохода Дж. Стиглиц посочва, че "Основен въпрос на Икономикса е как обясняваме разпределението на доходите между факторите на производство и разпределението на доходите и богатството сред отделните индивиди" (Stiglitz, 2015, p. 2). С други думи, Стиглиц също поставя акцент върху функционалното и персоналното разпределение на дохода. И това е така, защото за Стиглиц "Разпределението има значение.

Ако някой е загрижен за социалната справедливост, това е очевидно – пише Стиглиц. Но разпределението има значение и дори ако някой е загрижен за икономическото развитие" (Stiglitz, 2014, p. 21).

За значението на разпределението за макроикономическото развитие в контекста на глобалната криза от 2008 г. пише и френският икономист Жан-Пол Фитоши. Според него, независимо, че кризата започва от финансовия сектор, нейните корени са много по-дълбоки и се крият в структурните промени, съпътстващи разпределението на дохода през последните 30 години (Fitoussi, Saraceno, 2010).

И така, интересът към разпределението се възстановява, то отново е във фокуса на теоретичните и емпиричните изследвания. Но защо в продължение на повече от 30 г., в последната третина на 20 век е било изоставено като икономическа тема?

Причини за подценяване на въпросите на разпределението

Дългогодишното negliжиране на проблемите на разпределението има своите основания както в областта на теорията, така и в областта на емпиричните изследвания.

В теоретико-методологичен план основната причина е доминацията на неокласическата парадигма. Неокласическата теория приема, че разпределението на доходите и богатството, а следователно и неравенството, се определя от пределната производителност на факторите на производство, главно труд и капитал. В теоретичната система на неокласическия икономикс пазарната икономика осъществява своеобразна равнопоставеност както между факторите на производство така и при разпределението на доходите между тях (а и между индивидите) на основата на теорията за пределната производителност. Тази равнопоставеност решава проблема със справедливостта и поради това ролята на разпределението на доходите и възможното доходно неравенство изцяло се пренебрегва.

Съществен принос за подценяване на въпросите на функционалното разпределение имат Ч. Коб и П. Дъглас (1928) и тяхната прочута производствена функция, използвана както в микроикономическите изследвания, така и за анализиране на макроикономическата динамика. В тази функция се приема, че еластичностите на капитала и труда имат сума равна на 1 и освен това могат да се разглеждат като съответните дялове на двата фактора в брутния национален доход. С други думи относителните дялове на доходите от труд и капитал се разглеждат като технологични константи, детерминирани единствено от капитала, труда и обема на производство.

Типичен израз на преобладаващото мнение относно значението на разпределението за икономическото развитие в последните двайсет години на

20 век е изказването на един от най-влиятелните през това време макроикономисти, нобеловия лауреат от 1995 г. Робърт Лукас, който заявява през 2003 г., "От тенденциите, които вредят на здравия икономикс, като най-съблезнителна, и по мое мнение като най-отровна, се откроява фокусирането върху въпросите, свързани с доходното разпределение" (Lucas, 2004, p. 16.)

Има разбира се и *причини, породени от емпиричните изследвания*. В резултат на извършени емпирични анализи през 30-те години на 20-ти век икономистите от мейнстрийма приемат, че делът на труда и капитала в brutния доход остават постоянни.

На първо място сред емпиричните проучвания трябва да се посочат тези на английски икономист-статистик – Артур Лион Боули, посветил своите научни интереси на изучаване на динамиката на работната заплата във Великобритания. Той първи споменава за възможната стабилност на дела на труда. Впоследствие Самуелсън издига хипотезата за постоянството на дела на труда в националния доход в ранг на закон, наречен на името на английския икономист – "Закон на Боули". Самуелсън има съществена роля за популяризирането на този закон чрез шестото издание на неговия учебник "Икономикс", издадено през 1964 г, където терминът се появява за първи път.

Като втора причина може да се посочат разработки на Никълъс Калдор, който през 1961 обявява стабилността на дела на труда в brutния доход за един от "стилизираните факти" на макроикономиката и съпътстващи икономическия растеж (Kaldor, 1961).

И на трето място, съществен принос за пренебрегване на последиците от неравенството има Саймън Кузнец и неговата "крива на Кузнец", който утвърждава намаляването на доходното неравенство (персоналното) след достигане на определено ниво на развитие за трайна емпирична тенденция (Kuznets, 1955).

По първите две емпирични линии се налага убеждението, че функционалното разпределение на дохода не трябва да бъде в центъра на внимание на икономическата наука, защото нищо ново не може да се открие – в крайна сметка делът на труда в дохода е "техническа константа", известна величина, нещо като земното притегляне. Идеята за тази константа се възприема дори от водещи икономисти като Дж. М. Кейнс, М. Калецки, Дж. Робинсън, Л. Клайн. Последният например, в своя статия за "великите пропорции" в Икономикса, отнася към тях и делът на труда в brutния доход, и отношението капитал-труд (Klein, Kosobud, 1961). В същото време, класиците на икономическата теория в лицето на А. Смит и Д. Рикардо са виждали съотношенията в доходите на различните класи като променливи във времето, в съответствие с равнището на икономическото развитие. Например Рикардо, в предговора на своята основна книга "Принципи на данъчното облагане" пише: "Но на *различни етапи в развитие* на обществото пропорциите на цялата продукция на земята,

които ще бъдат разпределени между тези класи, под името на рента, печалба и заплата, *ще бъдат по същество различни (б.а.)*" (Рикардо, 2015 с.1).

По третата линия, Кузнец заявява, че в началните етапи на икономическо развитие, персоналното неравенство нараства, след това има известен период на задържане, след което, на една по-късна фаза на зрялост на обществото, неравенството започва да намалява. Следователно, бедните общества трябва да приемат неравенството като цена на икономическия растеж. Икономическият растеж е този, който на един следващ етап ще доведе до намаляване на неравенството.

Необходимост от промяна – взаимовръзка между функционално и персонално разпределение

Така както през 30-те години разгледаните емпирични тенденции, свързани с функционалното и персоналното разпределение на труда, налагат определени теоретични модели, които да ги обяснят, така и в днешно време новите факти в динамиката на разпределението на доходите изискват своето обяснение. Какви са тези нови факти? Става дума преди всичко за очерталите се през последните две десетилетия тенденции за увеличаване на доходното неравенство и намаляване на дела на труда в брутния доход.

Дж. Стиглиц обобщава новите факти и ги противопоставя на използваната от доминиращата теоретична парадигма – мейнстрийма – чрез формулираните от него няколко "загадки", които представя по следния начин:

1. Според стандартната теория с увеличаване на отношението капитал/труд (капиталовъоръжеността) съгласно закона за намаляваща възвръщаемост трябва да се очаква намаляване на възвръщаемостта на капитала. Фактите показват, че възвръщаемостта от капитала не намалява. Приносът на Т. Пикети тук е безспорен.

2. Според стандартната теория с увеличаване на отношението капитал/труд трябва да се очаква нарастване на работната заплата. Данните сочат, че работните заплати не нарастват, а остават относително постоянни, дори намаляват.

3. Повечето емпирични изследвания на основата на производствената функция показват, че еластичността на заместване на капитал за труд е по-малка от 1. При това положение съгласно стандартната теория увеличаването на отношението на капитала към труда (*capital deepening*) би трябвало да доведе до увеличаване на дела на труда в брутния доход. Фактите сочат за обратната тенденция (Stiglitz, 2015, pp.1-5).

Очертаните по-горе процеси са емпирично проучени и добре документирани. Онова, на което обръщат внимание и Дж. Стиглиц, и А. Аткинсън и Дж. Голбрайт е, че функционалното и персоналното разпределение на до-

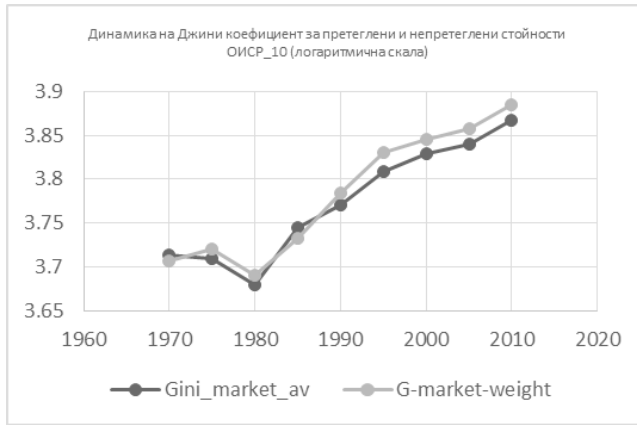
хода обикновено се третира самостоятелно, изолирано. Икономическата наука трябва да потърси връзката между тях и на емпирично и на теоретично ниво. Този проблем много добре се очертава от Камило Дагум. Според него до края на 70-те години на миналия век функционалното и персоналното разпределение на дохода са били като двама самотника, движещи се по собствени пътища. Не е имало сериозни опити за взаимното им третиране, за търсене на взаимовръзка между тях. Нещо повече, за Дагум теориите за функционалното разпределение на дохода са били само теории, без разработен емпиричен апарат. От друга страна, с изключение на приносите на Парето и Джини, моделите за персонално разпределение на дохода са били изцяло емпирични модели без теоретична основа (Dagum, 1999, p. 102).

Съществува ли зависимост между функционалното и персоналното разпределение на дохода? Ще изследваме този въпрос емпирично на примера на десетте най-развити страни от ОИСР. Изборът им е свързан с наличието на данни за период от повече от 30 г. Функционалното разпределение на дохода е представено чрез дела на труда в БВП, а персоналното разпределение – чрез доходното неравенство, измерено чрез коефициента Джини.

За емпирична проверка на взаимовръзка между дела на труда и коефициента Джини се използват данни както следва:

- за дела на труда – данни от статистиката на ОИСР. Последните данни тук са до 2012 г. и това е горната граница на периода [5];
- за коефициента Джини – базата данни на Фредерик Солт, която съдържа информация за периода 1970-2012 г. за коефициента Джини в две разновидности - за пазарния доход и за располагаемия доход [6].

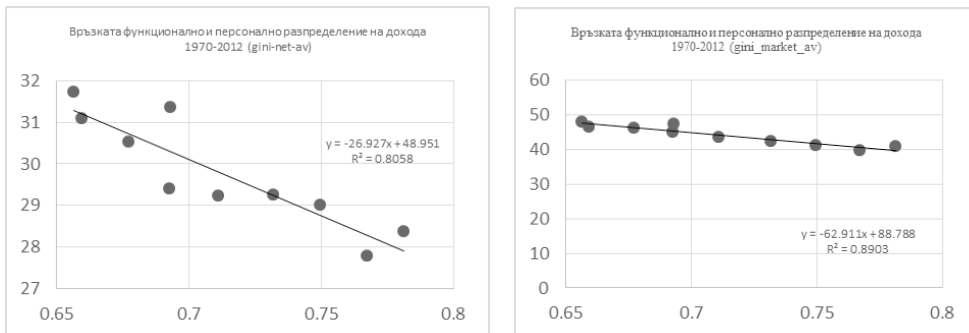
Периодът, през който се изследва посочената зависимост е от 1970 до 2012 г. В извадката са включени десет страни от ОИСР – Франция, Германия, Австрия, Италия, Канада, Австралия, Великобритания, Япония, Корея и САЩ. Данните за две страни – САЩ и Корея са до 2010 г. Периодът е разделен на подпериоди от по 5 години и за всяка страна се вземат стойностите в края на периода. Използвани са еднофакторни регресионни модели, в които зависимата променлива е персоналното разпределение на дохода, т.е. Джини индексът, а независимата променлива е делът на труда в БВП. За десетте страни зависимата променлива и за располагаемия доход и за пазарния доход се изчислява в два варианта – в първия, като средна аритметична стойност от показателите за десетте страни, а във втория се прилага методиката на Евростат и съответните средни величини се претеглят – ролята на тегло се изпълнява от населението на съответната страна, като данните за населението са от статистиката на Световната банка [7].

Фиг. 1. Динамика на коефициента Джини за пазарния доход за 10 страни от ОИСР в претеглен и непретеглен вариант

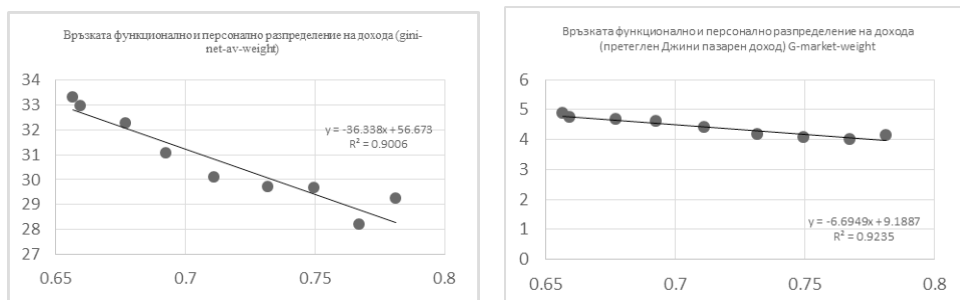
Едно сравнение, представено на фиг.1 показва, че разликата в динамиката на коефициента Джини, изчислен като средна стойност за десетте страни от ОИСР в двата варианта – претеглен и непретеглен е несъществена (за по-ясно представяне на различията е използвана логаритмична скала). Разбира се, стойностите на претегления коефициент са малко по-високи. Причината е, че като тегла се използва населението на съответната страна, а в най-населената страна САЩ коефициентът Джини е сред най-високите.

Независимо от незначителните разлики регресионните уравнения са оценени както за претеглена, така и за непретеглена зависима променлива – коефициентът на Джини. На фиг.2 и фиг.3 са представени графично резултатите от оценените еднофакторни регресионни модели.

Източник: по данни от ОИСР и базата данни на Ф. Солт, 2018 г.

Фиг. 2. Връзката между функционално и персонално разпределение на дохода през периода 1970-2012 г. за десет страни от ОИСР за разполагаем доход (лява графика) и пазарен доход (дясна графика)

Източник: по данни от ОИСР и базата данни на Ф. Солт, 2018 г.

Фиг. 3. Връзката между функционално и персонално разпределение на дохода през периода 1970-2012 г. за десет страни от ОИСР за претеглен разполагаем доход (лява графика) и претеглен пазарен доход (дясна графика)

Коефициентите на корелация са изключително високи – над 0,9 и при четирите уравнения и са както следва:

- корелационният коефициент при зависима променлива непретеглен Джини-разполагаем доход е 0,89 (фиг. 1, лява графика);
- корелационният коефициент при зависима променлива непретеглен Джини-пазарен доход е 0,94 (фиг. 1, дясна графика);
- корелационният коефициент при зависима променлива претеглен Джини-пазарен доход е 0,95 (фиг. 2, лява графика);
- корелационният коефициент при зависима променлива претеглен Джини-пазарен доход е 0,96 (фиг. 2, дясна графика).

Разбира се, корелация не означава причинност. Това е една от основните методологически аксиоми на икономическата теория и често допускана грешка в икономическите изследвания. Необходимо е да се потърсят механизмите, чрез които факторните дялове оказват влияние върху персоналното доходно неравенство. Т. Пикети предлага един възможен механизъм – той твърди, че възвръщаемостта на капитала, следователно доходите от капитал нарастват по-бързо от темпа на растеж на икономиката (т.е на брутния доход) и тъй като данъците върху капитала остават ниски, се осъществява нарастваща концентрация на богатство и доходите в малка група хора за сметка на голямата част от населението. С други думи, увеличаването на дела на капитала в брутния доход увеличава неравенството.

Заклучение

Настоящата статия няма за цел да реши, а по скоро да постави на вниманието на научната общност състоянието по проблема за връзката между функционално и персонално разпределение на дохода в обществото. Налагат се няколко основни извода:

Първо, Разпределението на доходите е важно и трябва да е неотменима част от всеки модел на икономическия растеж. Растеж, разбираан като устойчив и включващ растеж.

Второ, Между функционалното и персонално разпределение на дохода съществува взаимовръзка. Представените емпирични данни показват силна корелационна зависимост между факторните доходи и доходното неравенство в групата на най-развитите страни. Необходимо е подобни емпирични проучвания да се разширят и за други страни.

Трето, наблюдава се стремеж сред икономистите за прекратяване на изолираното третиране на функционалното и персоналното разпределение на дохода и опити за моделиране на тяхната връзка. В търсенето на теоретична основа на възможното взаимодействие между функционалното и персоналното разпределение на дохода водещи икономисти като А. Сен, Дж. Стиглиц, А. Аткинсън и Дж. Голбрайт виждат една от основните задачи на икономическата наука и в частност, на макроикономическата теория.

Бележки:

[1] An Overview of Growing Income Inequalities in OECD Countries: Main Findings. OECD, 2011, available at: www.oecd.org/els/social/inequality (accessed 30 March 2015).

[2] The Global Risks Report, World Economic Forum, Geneva, 2018, 13th Edition, available at: <https://www.weforum.org/reports/the-global-risks-report-2018> (accessed 22 October 2018)

[3] Outlook on the Global Agenda 2015, World Economic Forum, available at: http://www3.weforum.org/docs/GAC14/WEF_GAC14_OutlookGlobalAgenda_Report.pdf. (accessed 5 September 2018).

[4] През 1998 г. Антъни Аткинсън е избран за 50-я президент на Иконометричното общество, създадено през 1930 г. в Охайо, САЩ.

[5] OECD.Stat., available at: <http://stats.oecd.org/Index.aspx?queryname=345&querytype=view> (accessed 4 September October 2017)

[6] Standardized World Income Inequality Database, version 7.1, August 2018, available at: <https://dataverse.harvard.edu/dataset.xhtml?persistentId=hdl:1902.1/11992> (accessed 1 October 2018).

[7] WB Group. 2018, available at: <https://data.worldbank.org/indicator/SP.POP.TOTL?locations=AT> (accessed 2 October 2018).

Референции:

- Рикардо, Д., (2015), За принципите на политическата икономия и данъчното облагане, София, Рата.
- (Rikardo, D., 2015, Za printsipite na politicheskata ikonomia i danychnoto oblagane, Rata, Sofia)
- Atkinson, A., (2009), Factor shares: the principal problem of political economy?, *Oxford Review of Economic Policy*, Volume 25, Number 1, pp. 3–16. available at: <http://piketty.pse.ens.fr/files/Atkinson09.pdf>. (accessed 10 October 2018).
- Atkinson, A., (1997), Bringing Income Distribution in from the Cold. *The Economic Journal*, vol. 107, issue 441, 297-321.
- Dagum C., (1999), Linking the Functional and Personal Distributions of Income. In: Silber J. (ed), *Handbook of Income Inequality Measurement, Recent Economic Thought Series*, vol 71, Springer, Dordrecht.
- Fitoussi, J.P. and Saraceno, F., (2010), Inequality and Macroeconomic Performance, available at: <https://hal-sciencespo.archives-ouvertes.fr/hal01069429/document>. (accessed 1 October 2018).
- Francese, M. and Mulas-Granados, C., (2015), Functional Income Distribution and Its Role in Explaining Inequality. WP/15/244, IMF.
- Galbraith, J., (1958), *The Affluent Society*, Houghton Mifflin, Boston.
- Galbraith, J., (2014), *The Macroeconomics of Income Distribution*.
- Steindl, J., (1990), The Pareto Distribution. In: *Economic Papers 1941–88*. Palgrave Macmillan, London.
- Stiglitz, J., (2013), *The Price of Inequality*. Penguin books.
- Stiglitz, J., (2015), New Theoretical Perspectives on the Distribution of Income and Wealth Among Individuals, Part I. The Wealth Residual, NBER working paper 21189, available at: <http://www.nber.org/papers/w21189>. (accessed 3 November 2018).
- Stiglitz, J., *Reconstructing Macroeconomic Theory to Manage Economic Policy*. NBER Working Paper, No. 20517, September 2014. available at: <https://www.nber.org/papers/w20517>, (accessed 5 October 2018).
- Kaldor, N., (1961), Capital Accumulation and Economic Growth, in: *The Theory of Capital*, Macmillan&Co LTD, available at: http://www.fep.up.pt/docentes/joao/material/macro2/Kaldor_1961.pdf. (accessed 25 October 2018).
- Klein, L., and Kosobud, R., (1961), Some econometrics of growth: Great ratios of economics, *Quarterly Journal of Economics* 75(2): 173-198, available at: <https://doi.org/10.2307/1884198>, (accessed 30 October 2018).
- Kuznets, S., (1955), Economic Growth and Income Inequality. *American Economic Review*, vol.45, no. 1, 1–28, available at: <http://gabriel-zucman.eu/files/teaching/Kuznets55.pdf>. (accessed 5 December 2017).
- Lucas, R., (2004), The Industrial Revolution: past and future, Annual Report 2003, Federal Reserve Bank of Minneapolis, issue May, pp. 5-20.

РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ДОХОДА: ЗНАЧЕНИЕ, ФОРМИ И ВЗАИМОВРЪЗКА

Резюме:

В статията в исторически контекст е показана еволюцията в разбиранята за значението на разпределението на дохода за икономическото развитие и са потърсени причините за подценяването на този проблем от икономическата наука. На основата на регресионен анализ за десет страни от ОИСР е установена силна корелационна зависимост между функционалното и персонално разпределение на дохода. Теоретичното обосноваване и моделиране на тази взаимовръзка е предстояща задача на икономическата теория.

Ключови думи: функционално разпределение на дохода, персонално разпределение на дохода, доходно неравенство

JEL: E25, D33

INCOME DISTRIBUTION: IMPORTANCE, FORMS AND LINK BETWEEN THEM

Hristo Mavrov*

Abstract

The paper illustrates in the historical context the evolution of the understanding of the importance of income distribution for economic development and also the reasons for underestimating this problem from economic science. Based on a regression analysis for ten OECD countries, a strong correlation between the functional and personal distribution of income has been established. The theoretical justification and modeling of this relationship is a forthcoming task of economic theory.

Key words: Functional Income Distribution, Personal Income Distribution, Income Inequality

JEL: E25, D33

* Hristo Mavrov, PhD, Assoc. Prof., Department of Economics, University of Economics – Varna, email: mavrov_h@ue-varna.bg